

குழந்தைகக் கவிஞர் எழுகிய

கதை சொன்னவர் கதை 2

தமிழ் நிலையம்

SAGAR

கதை சொன்னவர் கதை

குழந்தைக் கவிஞர்

அழ.வள்ளியப்பா

சுமீழ்நிலையம்

புதுக்கோட்டை.

Kathai Sonnavar Kathai - Book II

The Story of the Story - Tellers

Author : AL. VALLIAPPA
Illustrator : SAGAR
Publisher : TAMIL NILAYAM, PUDUKKOTTAI.
Printer : JEEVAN PRESS, MADRAS-5 *
Second Edition : July, 1963
Price : Re 1/-

விலை ரூபாய் ஒன்று

குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லி இன்ப மூட்டுவதிலே பேரின்பம் கண்ட பெரியார் பலர். அவ்வாறு உலகப் புகழ்பெற்ற கதைகளைக் கூறிய கதாசிரியர்கள் பன்னிருவரைப் பற்றிக் குழந்தைக்கவிஞர் திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

ஒரு தொகுதிக்கு நால்வராக மொத்தம் மூன்று தொகுதிகள் வெளியிட்டோம். அவற்றிற்குக் குழந்தைகள் நல்ல வரவேற்பளித்தனர்; பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் பெரும் ஆதரவளித்தனர்.

இது இரண்டாம் தொகுதி—இரண்டாவது பதிப்பு. ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் கூறிய நல்ல ஒரு கதையை முதலிலே கூறி, அவரது வாழ்க்கையைச் சுவையாகக் குழந்தைக்கவிஞர் எடுத்துக் கூறியிருப்பது நயம் பயக்கும் என நம்புகிறோம்.

தமிழ் நிலையத்தார்

இந்நூலாசிரியரின்
எங்கள் வெளியீடுகள்

- ★ கதை சொன்னவர் கதை-1
- ★ கதை சொன்னவர் கதை-2
- ★ கதை சொன்னவர் கதை-3
- ★ நிமிஷக் கதைகள்
- ★ பாலர் கதைகள்
- ★ மல்லிகை
- ★ பாலர் பாடல்
- ★ சிட்டுக்குருவி

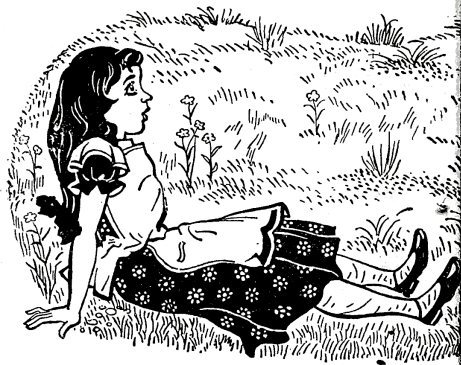

ஆலிஸ் ஒரு சிறுமி. அவளும் அவளுடைய அக் காளும் ஒரு நாள் ஓடைக் கரையில் உட்கார்ந்திருந் தார்கள். அக்காள் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண் டிருந்தாள். ஆலிஸ் எட்டி எட்டி அந்தப் புத்தகத்தை இரண்டு முன்று தடவை பார்த்தாள். “ப்பூ! இது என்ன புத்தகம்! படமும் இல்லை; சம்பாஷணையும் இல்லை. படமும் சம்பாஷணையும் இல்லாத புத்தகம் ஒரு புத்தகமா?” என்று அலுத்துக்கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் அவளது கண்கள் சமூன்றன. தூக்கம் வந்துவிட்டது.

திடீரென்று அவ்வழியாக ஒரு வெள்ளை முயல் ஓடி வந்தது. அது கோட்டு அணிந்திருந்தது. கோட்டுப் பையிலிருந்த தங்கக் கடிகாரம் ஒன்றை வெளியில்

எடுத்து மணி பார்த்துவிட்டு. “அட்டா, இன்றும் நேரமாகிவிட்டதே!” என்று கூவிக்கொண்டே மேலும் வேகமாக ஓடியது. கோட்டுப் போட்டுக்கொண்டு கடிகாரம் வைத்திருக்கும் முயலை, சிறுமி ஆலிஸ் அதற்கு முன்பு பார்த்ததே இல்லை. அவளுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. உடனே அவள் எழுந்தாள்; முயலைத் தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தாள்.

சிறிது தூரம் சென்றதும், ஒரு பெரிய பொந்து இருந்தது. அந்தப் பொந்துக்குள் முயல் ‘குப்’ பென்று பாய்ந்தது. அடுத்த விநாடி ஆலிஸும் அந்தப் பொந்துக்குள் குதித்தாள். குதித்த ஆலிஸ், உருண்டு உருண்டு கீழ் நோக்கிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தாள். அவள் மிகவும் மெதுவாக உருண்டாளோ அல்லது அந்தப் பொந்துதான் மிக மிக ஆழமாக இருந்ததோ அவள் அடியிலே போய்ச் சேர வெகு நேரமாயிற்று.

கீழே சென்றதும், 'அப்பாடா!' என்று அவள் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டே எழுந்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். அங்கே மற்றொரு நீண்ட பாதை இருந்தது. அந்தப் பாதையில் வெள்ளை முயல் நடந்து போவதை அவள் கண்டாள். உடனே வேகமாக அதைப் பின்தொடர்ந்தாள். வெகு தூரம் ஓடினாள். ஆயினும், ஒரு மூலையில் திரும்பும்போது, அந்தப் பொல்லாத முயல் எப்படியோ அவளை ஏமாற்றிவிட்டு மறைந்து போய்விட்டது.

'இப்போது எந்த இடத்தில் இருக்கிறோம்?' என்று ஆலிஸ் திகைப்புடன் பார்த்தாள். அது ஒரு மண்டபம் போல் இருந்தது. மேல் கூரையிலிருந்து பிரகாசமான விளக்குகள் வரிசையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த இடம் பளிச்சென்று இருந்தது. அந்த மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் கதவுகள் இருந்தன. ஆலிஸ்

ஒவ்வொரு கதவாகத் திறக்க முயன்றாள்; முடியவில்லை. எல்லாம் பூட்டப்பட்டிருந்தன. 'எப்படி நான் தப்புவேன்?' என்ற கவலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது அங்கிருந்த ஒரு கண்ணாடி மேஜை அவளது கண்களில் தென்பட்டது. அதன் மேல் ஒரு சிறிய தங்கச் சாவி இருந்தது. ஆலிஸ் உடனே அதைக் கையில் எடுத்தாள். ஒவ்வொரு கதவுப் பூட்டிலும் போட்டுத் திறக்க முயன்றாள். எல்லாப் பூட்டுக்களுமே பெரியவை. அதனால், எந்தப் பூட்டுக்கும் அந்தத் தங்கச் சாவி சேரவில்லை.

ஏமாற்றத்துடன் அவள் நிற்கும்போது, சுவர் ஓரமாக ஒரு திரை தெரிந்தது. அந்தத் திரையை ஒதுக்கி விட்டு அவள் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு சிறிய கதவு இருந்தது. அதன் சாவித் துவாரம் சிறியதாக இருந்தது. அது ஒன்றேகால் அடி உயரந்தான் இருந்தது. உடனே அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது. தன் கையிலிருந்த தங்கச் சாவியைக் கொண்டு அந்தச் சிறிய கதவைத் திறக்க முயன்றாள். சுடபமாகக் கதவு திறந்துகொண்டது.

கதவைத் திறந்ததும், அங்கே அவள் கண்ட தென்ன? எலி வளையைப் போல ஒரு வழி தெரிந்தது. உடனே அவள் கீழே படுத்துக்கொண்டு அந்த வழியாக உற்றுப் பார்த்தாள். சிறிது தூரத்தில் மிகவும் அழகான ஒரு தோட்டம் தெரிந்தது. கண்ணைக் கவரும் வண்ண மலர்களும், செடிகளும், கொடிகளும், தண்ணீர்க் குழாய்களும், அத்தோட்டத்திலே தெரிந்தன. ஆலிஸ் அவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கினாள். 'சரி, அந்தத் தோட்டத்துக்குப் போவதற்கு வேறு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா? பார்க்கலாம்' என்று நினைத்து

அந்தச் சிறு கதவைப் பூட்டிச் சாவியை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு யோசனை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்போது மேஜை மேல் ஒரு சிறு புட்டி இருந்ததை அவள் கண்டாள். அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அதன் மேல் 'என்னைக் குடி' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆலிஸ் 'மடக் மடக்' கென்று அந்தப் புட்டியிலிருந்த திரவத்தைக் குடித்தாள். குடித்து முடிந்ததும், "என்ன இது? நான் குறுகிக் கொண்டே போகிறேனே!" என்றாள். ஆம்; அவள் உயரம் குறுகிக் குறுகிக் கொண்டே வந்து, சில விநாடிகளில் பத்து அங்குலமாகி விட்டது! சிறு பொம்மை போல் உருமாறி விட்டாள்!

"இப்போது நான் அந்தச் சின்னஞ் சிறு பாதை வழியாகப் புதுந்து அந்தத் தோட்டத்திற்குச் சுலபமாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்" என்று ஆனந்தமாகக் கூறினாள். உடனே திரைக்குப் பின்னாலிருந்த அந்தச் சிறிய கதவை நோக்கி ஓடினாள். கதவைத் திறக்கச் சாவி வேண்டுமே! ஆனால், மேஜை மேல் இருந்த சாவி அவளுக்கு எட்டவில்லை. முன்போல இருந்தால் எட்டியிருக்கும். இப்போது அவள் பத்து அங்குல உயரம்தானே இருக்கிறாள்? எப்படி எட்டும்? மேஜை மேல் தொத்தி ஏற முயன்றாள். அது கண்ணாடி மேஜையானதால், ஏற முடியவில்லை; வழக்கி வழக்கிக் கீழே விழுந்தாள். பாவம்!

"என்ன செய்வது?" என்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் அவள் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது மேஜைக்கு அடியில் ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டி இருந்ததை அவள் கண்டாள். உடனே பெட்டியைத்

திறந்தாள். உள்ளே சிறிய ரொட்டி ஒன்று இருந்தது. அதன்மேல், 'என்னைச் சாப்பிடு' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

“இதைத் தின்றால் என்ன ஆகுமோ? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து பழைய உருவத்தை அடைந்தாலும் அடையலாம். அப்போது, மேஜை மேலுள்ள சாவியைச் சலபமாக எடுத்துவிடலாம்...ஒரு வேளை, இதைச் சாப்பிட்டதும், இன்னும் குறுகிவிட்டால்...? எறும்பைப் போல் சிறுத்து விட்டாலும் கவலையில்லை. கதவுக்கு அடியிலே புகுந்து, அந்தச் சிறு பாதை வழியாகத் தோட்டத்துக்குப் போய்விடலாம். எப்படியானாலும் சரி; கவலையில்லை” என்று துணிச்சலாக அந்த ரொட்டியை எடுத்தாள்; வாயில் வைத்துக் கடித்தாள்; ரொட்டி முழுவதையும் சாப்பிட்டு முடித்தாள். பிறகு, ‘நாம் இப்போது எப்படி இருக்கிறோம்?’ என்று குனிந்து தன்னுடைய காலைப் பார்த்தாள். கால் பாதங்களை அங்கே காணவில்லை! எங்கோ வெகு தூரத்தில் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு நீளத்திற்கு அவள் காalkள் வளர்ந்து விட்டன! காalkள் மட்டும்தானா? கைகள், உடல், தலை எல்லாமே விசுவரூபம் எடுத்துவிட்டன!

அப்புறம்?

அப்புறம் என்ன?

அதிசய உலகில் ஆலிஸ் (Alice in Wonderland) என்னும் அந்த அதிசயக் கதை முழுவதையும் சொல்ல தென்றால், அதுவே ஒரு தனிப் புத்தகமாகிவிடும்! மேலே சொல்லப் பட்டிருப்பது அக்கதையின் முதல் பகுதியே. யாகும். ஆலிஸ் என்னும் சிறுமி தனது

கனவிலே கண்ட அதிசயக் காட்சிகளை, யெல்லாம் இக் கதையில் நாமும் காணலாம். கதை சொல்லப்பட்டுள்ள முறை, கதையின் நடுவே வரும் வேடிக்கை உப கதைகள், பிராணிகளின் பேச்சுக்கள், வேடிக்கைப் பாடல்கள் யாவும், சுவையான இக் கதைக்கு மேலும் மேலும் சுவை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தக் கதை குழந்தைகளுக்காகக் கூறப்பட்டது தான். ஆயினும், பெரியவர்களைக்கூடக் கவரும் பெரும் சக்தி இதற்கு உண்டு. இந்தக் கதையைக் குழந்தைகள் படித்தால் குதித்துக் கும்மாளம் போடத் தொடங்கி விடுகிறார்கள் ; பெரியவர்கள் படித்தால், தங்களை மறந்து குழந்தைகளாகி விடுகிறார்கள் !

விக்டோரியா மகாராணியைக் கூடச் சிறிது நேரம் குழந்தையாக்கி விட்டது இந்தக் கதை! ஆம், ஒரு நாள் விக்டோரியா மகாராணியின் கண்களில் தென்பட்டது இந்தக் கதைப் புத்தகம். அதை எடுத்துப் புரட்டி மேலாகப் படிக்க ஆரம்பித்தார் அவர். படிக்கப் படிக்க முழுவதையும் படிக்க வேண்டு மென்ற ஆவல் அவருக்கு எழுந்தது. பலமுறை அதைப் படித்தார்; எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுற்றார்.

“ஆஹா, எவ்வளவு அழகாக இந்தக் கதையை இதன் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார் ! இதைப் படிக்கும் போது, நானும் ஒரு குழந்தையாகவே மாறி விட்டேன்” என்றாராம். அத்துடன் நிற்கவில்லை. தமது காரிய தரிசியை அழைத்து, “இந்தப் புத்தகம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. இந்த ஆசிரியரின் அடுத்த புத்தகம் வெளி வந்ததும் எனக்குத் தெரிவியுங்கள். அதையும் நான் படிக்க வேண்டும்” என்றாராம்.

உடனே காரியதரிசி இந்தக் கதையை எழுதிய ஆசிரியரான லூயி கரால் (Lewis Carroll) என்பவருக்கு மகாராணியின் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தார். அத்துடன் அவருடைய அடுத்த புத்தகத்தை மகாராணி ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பதாகவும் அறிவித்தார். லூயி கரால், மகாராணிக்குத் தமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, “எனது அடுத்த புத்தகம் அச்சில் இருக்கிறது. தயாரானதும், உடனே தங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று எழுதினார்.

மகாராணி ஆவலாக அந்தப் புத்தகத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள், லூயி கராலிடமிருந்து மகாராணிக்கு ஒரு பார்சல் வந்தது. மகாராணி மேல் உறையை ஆவலோடு பிரித்தார். உள்ளேயிருந்த புத்தகத்தை அவசரம் அவசரமாகப் புரட்டினார். அப்போது அவருடைய முகம் சுருங்கியது. “என்ன இது! கதைப் புத்தகம் கேட்டால் கணிதப் புத்தகம் வந்திருக்கிறதே! இதையா நான் கேட்டேன்? லூயி கரால் எழுதியதா இது?” என்று கேட்டார்.

இல்லை; லூயி கரால் எழுதியதாக அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. சார்லஸ் லட்விட்ஜ் டாஜ்சன் என்பவர் எழுதியதாகவே அப்புத்தகத்தின் முகப்பில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

அப்படியானால், லூயி கரால் ஏன் அதை அனுப்பி வைத்தார்? ஒருவேளை, தவறுதலாக அனுப்பி விட்டாரோ? இல்லை; வேண்டுமென்றுதான் அனுப்பி வைத்தார். காரணம், அந்தக் கணிதப் புத்தகத்தை

எழுதியவரும் அவரேதான்! அப்படியானால், பெயர் வேறாக இருக்கிறதே? இருவரும் ஒருவரேதான்! ஆக்ஸ்பர்ட் பல்கலைக் கழகக் கணிதப் பேராசிரியரான சார்லஸ் லட்விட்ஜ் டாஜ்சன் என்பவரது புனைபெயர் தான் லூயி கரால்!

இந்த உண்மை தெரிந்தபோது மகாராணிக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. “ஒரு கணிதப் பேராசிரியருக்கு இவ்வளவு நன்றாகக் கதை சொல்லக்கூடத் தெரிகிறதா!” என்றார்.

குழந்தைகளில் பெரும்பாலோருக்குக் கணிதம் என்றால் கசப்பு. அப்படிப்பட்ட கடினமான கணிதத்தைப் போதிக்கும் ஆசிரியர், குழந்தைகள் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையில் அருமையான கதைகளையும் சொல்லுகிறார் என்றால், யாருக்குத்தான் வியப்பாக இராதது?

லூயி கரால் குழந்தைகளிடம் மிகவும் பிரியமாக இருப்பார். அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றால், அங்கே மூலைக்கு ஒன்றாக விளையாட்டுச் சாமான்கள் கிடக்கும். “இவருக்குக் குழந்தைகள் அதிகம் போலிருக்கிறது” என்று நினைக்கத் தோன்றும். ஆனால், அவரோ கல்யாணமே செய்து கொள்ளவில்லை. ஆண்டர்சனைப் போலவே அவரும் சாகும் வரையில் பிரம்மச்சாரியாகவே இருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு வரும் குழந்தைகளுக்காகவே அவர் நிறைய விளையாட்டுச் சாமான்கள் வாங்கி வைத்திருந்தார். எப்போதும் அவர் வீட்டில் குழந்தைகள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

அவருடைய நண்பருக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் உண்டு. அந்த மூவரும் அவரிடத்தில்

மிகவும் பிரியமா யிருப்பார்கள். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மாலை வேளையில் அவர் ஆற்றங்கரைக்குச் செல்லுவார். நால்வரும் படகிலே உல்லாசமாகப் போய் வருவார்கள். கரையிலே உட்கார்ந்து காற்று

வாங்குவார்கள். அப்போதெல்லாம் கதை சொல்லும் படி அவரைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டே யிருப்பாள் அந்த மூவரில் ஒருத்தி. அவள் பெயர் ஆலிஸ். அலுக்காமல் சலிக்காமல் கதை சொல்லும் அவர், ஒரு நாள் ஆலிஸ் என்ற அந்தப் பெண்ணையே கதாநாயகியாக வைத்துக் கதை சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார் !

அது நீளமான ஒரு கதை. அந்தக் கதை சிறுமியர் மூவருக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது. திரும்பத் திரும்ப அக் கதையைச் சொல்லச் சொல்லி அவர்கள் கேட்பார்கள். மற்றக் குழந்தைகளிடமும் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார்கள்.

ஒரு நாள் ஆலிஸ் என்ற அந்தப் பெண், “இந்தக் கதையை எத்தனை தடவை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்? ஆனாலும், திரும்பத் திரும்பக் கேட்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. அலுப்புத் தட்டவே இல்லை. இந்தக் கதையை அப்படியே எழுதிப் புத்தகமாக வெளியிட்டால், இன்னும் எத்தனையோ குழந்தைகள் படிப்பார்களே! ஏன் வெளியிடக் கூடாது?” என்று கராலைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“சரி, உன் விருப்பப்படியே செய்யலாம்” என்றார் அவர்.

அன்றே கதையை எழுதத் தொடங்கினார். அவருக்குப் படங்கள் போடவும் தெரியும். கதைக்கு ஏற்ற படி பல படங்களை அவரே வரைந்தார். அந்தப் படங்கள் நன்றாகத்தான் இருந்தன. ஆனாலும், புத்தகமாக அச்சிடும்போது அதில் அவர் அந்தப் படங்களைச் சேர்க்க விரும்பவில்லை. வேறு ஒரு புகழ் பெற்ற ஓவியரைக் கொண்டு படங்கள் போடச் செய்தார். கதையைப் போலவே அந்தப் படங்களும் உலகப் புகழ் பெற்றுவிட்டன.

புத்தகத்தை வெளியிடும்போது அவர், தம் சொந்தப் பெயரில் அதை வெளியிடவில்லை. ‘லூயி கரால்’ என்ற புனை பெயரிலே 1865-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். புத்தகம் வெளியான சில நாட்களுக்குள் லூயி கராலின் புகழ் இங்கிலாந்து முழுவதும் பரவிவிட்டது. ஆயினும் கணிதப் பேராசிரியர் டாஜ்ஸன்தான் லூயி கரால் என்பது பலருக்குத் தெரியாமலே இருந்து வந்தது. புனைபெயரில் ஒளிந்து வாழவே அவர் விரும்பினார். எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் அப்படி

ஓரீந்திருக்க முடியும்? விரைவிலே உண்மை வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது !

லூயி கரால் 1832-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடன் கூடப் பிறந்தவர் பதினேரு பேர். லூயி கரால்தான் முத்த பிள்ளை. அவரது தந்தையாரும் ஒரு கணித நிபுணராகவே விளங்கினார். லூயி கரால் சிறுவராயிருந்தபோதே படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரராக இருந்தார். பள்ளியில் அவர் பல பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் பெற்றிருக்கிறார்.

சிறிய வயதில் லூயி கரால் தம்முடைய தம்பிகளுடனும் தங்கைகளுடனும் சேர்ந்து தோட்டத்தில் விளையாடுவார். தினமும் விதம் விதமான விளையாட்டுக்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார். அது மட்டுமா? வினோதமான கதைகளைக் கூறுவார். வேடிக்கையான பாடல்களைப் பாடுவார். கேலிச் சித்திரங்கள் வரைந்து காட்டுவார். அண்ணனுடன் சேர்ந்து பொழுது போக்குவதிலே தம்பி, தங்கைகளுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி.

பத்துப் பன்னிரண்டாவது வயதிலே, கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்றை அவர் நடத்திவந்தார். அவரே அதில் கதை, கட்டுரை, கவிதைகளை எல்லாம் எழுதுவார். படங்களும் வரைவார். அந்தப் பத்திரிகையைப் படிக்க ஒவ்வொரு குழந்தையும் போட்டி போடும். சில சமயங்களில் சண்டைகூட வந்துவிடும் !

வாலிபப் பருவத்தில் அவர் புகைப் படம் எடுக்கக் கற்றுக்கொண்டார். விரைவில் சிறந்த புகைப்பட நிபுணராகி விட்டார் ! எங்கு புகைப்படக் காட்சி நடந்தாலும், தவறாமல் அங்கு போய்விடுவார் !

வேடிக்கையாக எழுதுவதிலும் பேசுவதிலும் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். அவர் பேசுவதை நாள் முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டே யிருக்கலாம். ஆனால், பொதுக் கூட்டங்களில் அவருக்குப் பேச வராது. கை கால்கள் நடுங்கும்; வாய் குளறும்; என்ன பேசுகிறார் என்பதே புரியாமல் போய்விடும். மந்திரியாக வரவேண்டும் என்று அவருக்கு ஓர் ஆசை இருந்தது. பொதுக் கூட்டத்தில் பேச வராததால், அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. அதுவும் நன்மைக் குத்தான். இல்லாவிடில், அவர் பெயர் இன்று தெரி வது போல், உலகம் முழுவதும் தெரிந்திருக்க முடியா தல்லவா ?

அறுபத்தாறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த லூயி கரால் தமது இயற் பெயரான சார்லஸ் டீவிட்ஜ் டாஜ்சன் என்ற பெயரில் எத்தனையோ கணிதப் புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவையெல்லாம் எவ்வளவு காலம் நீடித்து நிற்குமோ தெரியாது. ஆயினும், அவரது 'அதிசய உலகில் ஆலிஸ்' என்ற சிரஞ்சீவிக் கதையும், மற்றக் கதைகளும் குழந்தைகள் உள்ளத்தில் என் றென்றும் நிலைத்து நிற்கும்; குழந்தைகள் இருக்கும் வரையில் இருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

'அதிசய உலகில் ஆலிஸ்' என்ற கதை புத்தகமாக வெளி வந்தபோது 35,000 சொற்கள் இருந்தன. ஆனால், கரால் அதை முதல் முதலாக எழுதும்போது 18,000 சொற்களே இருந்தன. பிறகு, அதிலே அவர் சில மாறுதல்கள் செய்தார். பல புதிய பகுதிகளைச் சேர்த்தார். அதனால் கதையின் நீளம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்காகி விட்டது !

இந்தக் கதைபின் கையெழுத்துப் பிரதியை-
அதாவது, லூயி கரால் முதல் முதலாக எழுதினாரே,
அந்தப் பிரதியை எப்படியாவது விலைக்கு வாங்கி
வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பல பிரபுக்கள்
நினைத்தார்கள். அவர்களுக்குள் போட்டி ஏற்பட்டது.
கடைசியாக ஓர் ஆங்கிலேயர் சுமார் 2,50,000 ரூபாய்
கொடுத்து அதை வாங்கினார். ஆனால், அடுத்த
ஆண்டே அவருக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்தது. ஓர் அமெ
ரிக்கர் அவரிடம் 5 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து அதை
வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்! அந்த அமெரிக்கர்
மிகவும் நல்லவர். அவர் அதை வெகுகாலம் வைத்
திருக்கவில்லை. லண்டனிலுள்ள பிரிட்டிஷ் மியூஸி
யத்திற்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து விட்டார்.
இன்றும் அது அங்கே இருக்கிறது. அதைப் புரட்டிப்
பார்த்தால் லூயி கராலின் கையெழுத்தை மட்டுமல்ல;
அவர் வரைந்த படங்களையும் அதிலே காணலாம்!

பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் பிரியமாய்க் கைத சொன்னவர்

முன்னொரு காலத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அந்த அரசன் மிக மிகப் பொல்லாதவன்; ஈவு இரக்கமே இல்லாதவன். குடி மக்களுக்கு அவன் பல வகையிலும் தொல்லை கொடுத்துவந்தான். அவர் களுக்குச் சிறிதுகூட நிம்மதி இல்லை. எல்லோரும் அந்த அரசனை வெறுத்து வந்தார்கள்.

அந்தப் பொல்லாத அரசனிடம் ஏராளமான செல்வம் இருந்தது. பலம் பொருந்திய படைகளும் இருந்தன. ஆகையால், அவனை மக்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

அவன் நாளுக்கு நாள் கொடுங்கோலனாக வளர்ந்து வந்தான். முதல் நாள் இரவு படுக்கப் போகும்போது இருந்ததைவிட, மறுநாள் காலை எழுந்திருக்கும்போது அவன் மேலும் கொடியவனாகி விடுவான் !

அந்த ஊரில் ஒரு தெள்ளுப்பூச்சி இருந்தது. அது மற்ற தெள்ளுப் பூச்சிகளைப் போல் மனிதர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காது. மிகவும் கருணையுள்ள பூச்சி! அதிகமாகப் பசித்தால்தான் அது மனிதர்களைக் கடிக்கும். அப்போது கூட வலி கொஞ்சமும் தெரியாதபடி மெதுவாகக் கடிக்கும்.

இந்த நல்ல தெள்ளுப்பூச்சி அந்தப் பொல்லாத அரசனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது. அவனுக்கு எப்படியாவது நல்ல புத்தி புகட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தது.

“அவனோ முரட்டு அரசன். அவனை நாம் கடித்தால், நம் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படலாம்.....ஏற்பட்டுமே! அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது” என்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டது.

அன்று இரவு அரசன் வழக்கம்போல் படுக்கை அறைக்கு வந்தான். நிம்மதியாகப் படுக்கையில் சாய்ந்தான். சிறிது நேரம் கூட ஆகவில்லை. ‘சூரக்’ கென்று ஊசி குத்துவது போல் அவன் மார்பில் ஏதோ கடித்தது. “ஆ! ச்சு...என்ன இது!” என்று கதறிக் கொண்டே அரசன் எழுந்தான். கடித்த இடத்தில் மெதுவாகத் தடவிப் பார்த்தான். கையில் ஒன்றும் அகப்படவில்லை.

“என்னவா? நான்தான் தெள்ளுப்பூச்சி. உன்னைத் திருத்தி நல்ல மனிதனாக்குவதற்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று பதில் வந்தது.

“என்ன! தெள்ளுப்பூச்சியா? இதோ ஒரு விநாடியில் உன் கதி என்ன ஆகிறது, பார்” என்று சீறினான் அரசன். படுக்கை, விரிப்பு, மெத்தை, தலையணைகள் எல்லாவற்றையும் பலமாக உதறினான். என்னதான்

உதறினாலும் தெள்ளுப்பூச்சி அகப்படவில்லை. அது எங்கே போய்விட்டது? எங்கும் போகவில்லை. அரசனுடைய தாடிக்குள்ளேயே பத்திரமாகப் பதுங்கி ஒளிந்து கொண்டிருந்தது!

“தொலையட்டும். பயந்து எங்கோ ஓடிவிட்டது” என்று கூறிக்கொண்டே அரசன் மீண்டும் படுத்தான். தலையணையில் சாய்ந்தானே இல்லையோ, மீண்டும் சுருக்கென்று கடித்தது தெள்ளுப்பூச்சி!

“என்ன தைரியம் உனக்கு! திரும்பவும் வந்து விட்டாயா? நீயோ ஒரு சின்னஞ்சிறு பணல் அளவு தான் இருக்கிறாய். நானே இந்த உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய அரசன்! என்னிடமா உன் பலத்தைக் காட்டுகிறாய்?” என்று கத்தினான் அரசன்.

தெள்ளுப்பூச்சி பதில் எதுவும் சொல்ல வில்லை ஆனாலும். சும்மா இருக்கவில்லை. கடித்துக்கொண்டே இருந்தது. அன்று இரவு முழுதும் அரசன் தூங்கவே இல்லை. ஒரு விநாடி கூடக் கண் மூடவில்லை. காலையில் எழுந்ததும், அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டாமே! அழுது வடிந்தது.

அன்று அரண்மனை வேலையாட்களையெல்லாம் அரசன் அழைத்தான். அரண்மனையில் உள்ள அறைகளையெல்லாம் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யும்படி உத்தரவிட்டான். அத்துடன் விடவில்லை. இரூபது நிடிணர் களை வரவழைத்தான். அவர்களிடம் பெரிய பெரிய பூதக் கண்ணாடிகளைக் கொடுத்து, படுக்கை அறை முழுவதையும் சோதனை செய்யச் சொன்னான். கண்களை அகல விரித்துக் கொண்டு, அவர்கள் படுக்கை அறையின் மூலை முடுக்குகளைக்கூட விடாமல் தேடிப் பார்த்தார்கள். தெள்ளுப் பூச்சி அகப்படவில்லை.

அரசன் அணிந்திருந்த 'கோட்'டின் காலருக்கு அடியிலேதான் அந்தப் பூச்சி அப்போது மறைந்திருந்தது! அது எப்படி அந்த நிபுணர்களுக்குத் தெரியும்?

“தெள்ளுப் பூச்சியின் தொல்லை ஒழிந்தது” என்று நினைத்துக்கொண்டு, அன்று வெகு சீக்கிரமாகவே— அதாவது சாயங்காலமே படுப்பதற்குச் சென்றான் அரசன். படுத்ததுதான் தாமதம்; “ஐயோ!” என்று அலறிக்கொண்டே அவன் துள்ளிக் குதித்து எழுந்தான். அந்தக் கடி பலமாகவே இருந்தது.

“யாரது?” என்று கோபமாய்க் கத்தினான்.

“நான்தான்; தெள்ளுப்பூச்சியேதான்!”

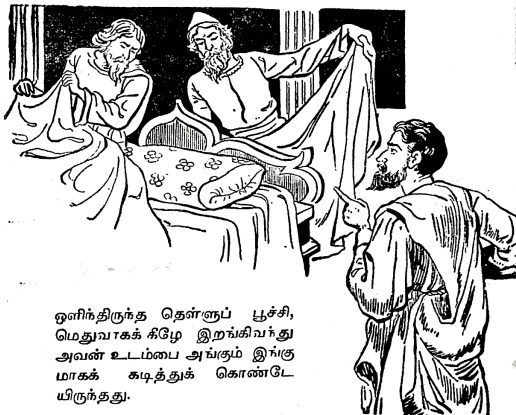
“உனக்கு என்னதான் வேண்டும்?”

“நான் சொன்னபடி நீ கேட்க வேண்டும். உனக்கு மக்கள் சுகமாக வாழ்வதற்கு நீ ஒரு நல்ல வழி செய்ய வேண்டும்.”

இதைக் கேட்டதும் அரசன், “எங்கே என் போர் வீரர்கள்? எங்கே என் தளபதிகள்? எங்கே என் மந்திரிகள்? எல்லோரும் உடனே ஓடி வாருங்கள்” என்று கூச்சலிட்டான்.

கூச்சலைக் கேட்டுப் போர் வீரர்கள், தளபதிகள், மந்திரிகள்—எல்லோரும் அங்கே ஓடாடி வந்தார்கள். அவர்கள் படுக்கையைத் தனித் தனியாகப் பிரித்து உதறினார்கள்; கட்டிலின் இடைவெளிகளிலெல்லாம் தேடினார்கள்; தரையில் கிடந்த விரிப்புகளை யெல்லாம் சோதனை செய்தார்கள். தெள்ளுப்பூச்சி அவர்கள் கையிலா சிக்கும்? அதுதான் இப்பொழுது அரசனின் தலை மயிருக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறதே!

“இந்த அறையில் படுத்தால் அந்தப் பூச்சி விடாது” என்று கூறிக்கொண்டே அரசன் அடுத்த அறைக்கு ஓடினான். அங்கேயாவது அவனால் நிம்மதியாகத் தூங்க முடிந்ததா? எப்படி முடியும்? தலையில்

ஒளிந்திருந்த தெள்ளூப் பூச்சி, மெதுவாகக் கீழே இறங்கிவந்து அவன் உடம்பை அங்கும் இங்கு மாகக் கடித்துக் கொண்டே யிருந்தது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் அரசன் ஓர் உத் தரவு போட்டான். “இந்த நாட்டில் ஒரு தெள்ளூப் பூச்சிகூட உயிருடன் இருக்கக் கூடாது. மிகவும் விரைவாக அவற்றை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும்.

இந்த வேலையில் குடி மக்கள் ஒவ்வொருவரும் துரிதமாகக் கட்டாயமாக ஈடுபடவேண்டும்” என்பதுதான் அந்த உத்தரவு. ஆறாலும் என்ன பயன்?

அந்தச் சிறு பூச்சி இதற்கெல்லாம் பயந்து விடவில்லை. தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தது. அரசனுக்கு எப்படி அந்தப் பூச்சியிடமிருந்து தப்புவது என்றே தெரியவில்லை. கடி தாங்காமல் சொறந்து சொறிந்து உடம்பெல்லாம் கறுத்துப் போய்விட்டது. தூக்கமில்லாததால் உடம்பு நாளுக்கு நாள் மெலிந்து துரும்பாகி விட்டது!

இனி என்ன செய்வது? தெள்ளுப் பூச்சி சொன்ன படி செய்யாவிட்டால், சீக்கிரம் எமலோகம் போய்ச் சேர வேண்டியதுதான்! நிலைமை அவ்வளவுக்கு முற்றி விட்டது.

அரசன் இதைப் பற்றித் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ‘சூடு’கென்று பலமாக ஒரு கடி கடித்தது தெள்ளுப் பூச்சி.

“ஆ! தெள்ளுப் பூச்சியே, என்னை இனியும் தொந்தரவு செய்யாதே! நீ சொல்லுகிறபடியே செய்யத் தயார். இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?” என்று அழாக் குறையாகக் கேட்டான் அரசன்.

“நீ உன் குடிமக்களைச் சுகமாக வாழச் செய்ய வேண்டும்.”

“அதற்கு நீதான் வழி சொல்ல வேண்டும்.”

“ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. நீ இந்த நாட்டை விட்டு ஓடிப்போய் விடவேண்டும்” என்றது.

“ என்ன ! நான் நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டுமா ?
...அப்படியானால், என்னுடைய செல்வமெல்லாம்...”

“ ஒரு செப்புக் காசைக்கூட நீ உன்னுடன் எடுத்துச் செல்லக் கூடாது.”

தெள்ளுப் பூச்சி முதலில் இப்படிக் கண்டிப்பாகச் சொன்னாலும், பிறகு, “ சரி, வெறும் கையோடு நீ போக வேண்டாம். உன் பை நிறையப் பவுன்களை எடுத்துக் கொண்டு போ ” என்று கூறியது.

அரசன் அன்றே அந்த நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டான். பிறகு, அந்த நாட்டு மக்கள் தங்களுக்குள்ளே ஒரு குடியரசை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஆனந்தமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

இந்தக் கதையைச் சொன்னவர் பிரெஞ்சு நாட்டில் பிறந்தவர் ; நாவல் ஆசிரியராக, கவிஞராக, நாடக ஆசிரியராக உலகப் புகழ் பெற்றவர். விக்டர் ஹ்யூகோ (Victor Hugo) என்பதே இவர் பெயர்.

விக்டர் ஹ்யூகோவுக்குக் குழந்தைகள் என்றால் கொள்ளை ஆசை. அவருக்கு ஜென்னி என்று ஒரு பேத்தியும், ஜார்ஜஸ் என்று ஒரு பேரனும் இருந்தார்கள். ஓய்வு நேரத்தில் ஹ்யூகோ அவர்களுடன் சிறு குழந்தையைப் போல ஓடி ஆடி விளையாடுவார். அவர்கள் ஆட்டிவைத்தபடி யெல்லாம் ஆடுவார்.

ஒருநாள் ஏதோ ஒரு முக்கிய அரசியல் விஷயமாக ஒரு நண்பர் ஹ்யூகோவைத் தேடி வந்தார். அவர் வந்த சமயம் ஹ்யூகோவின் முதுகில் பேரக் குழந்தைகள் இருவரும் ஏறி, சவாரி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். குழந்தைகள் தாத்தாவை விடவில்லை. வெகுநேரம் சவாரி செய்த பிறகே கீழே இறங்கினர். அவர்கள்

கீழே இறங்கிய பிறகுதான் ஹ்யூகோவும் தமது நண்பருடன் பேசத் தொடங்கினார்.

இதேபோல் ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா? தினமும் அந்தப் பேரக் குழந்தைகள் தாத்தாவுடன் விளையாடு

வார்கள். ஒருநாள் ஜென்னியும், ஜார்ஜஸும் அதிக நேரம் விளையாடியதால், மிகவும் களைத்துப் போய் விட்டனர். களைப்புத் தீர அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். தாத்தாவும் அருகிலே வந்து அமர்ந்தார்.

அப்போது ஜென்னி, “ தாத்தா! தாத்தா! இப் போது எனக்கு ஒரு கதை சொல்லு தாத்தா ” என்று கொஞ்சம் மொழியில் ஹ்யூகோவைக் கேட்டாள்.

“ ஆமாம் தாத்தா. எனக்கும் கதை கேட்க ஆசையாயிருக்கிறது. ஒரு கதை சொல்லு தாத்தா ” என்று ஒத்துப் பாடினான் ஜார்ஜஸ்.

“ கதைபா? அடேயப்பா! அது எனக்குத் தெரியாதே !” என்றார் விக்டர் ஹ்யூகோ.

“ என் தாத்தா, எங்கனையே நீ ஏமாற்றப் பார்க்கிறாயே! நீ இதுவரை எத்தனை கதைகள் எழுதியிருக்கிறாய்! எத்தனை புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கிறாய்! இப்போது நீ ஒரு கதை சொல்லவேண்டும். அந்தக் கதை நீ எழுதியிருக்கும் எந்தப் புத்தகத்திலும் இல்லாத புதுக் கதையாக இருக்கவேண்டும் ” என்றார் ஜென்னி. “ புத்தம் புதுக் கதைபா! ஐயோ! எனக்குத் தெரியாதே !” என்றார் ஹ்யூகோ.

“ அதெல்லாம் இல்லை. சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இல்லாதபோனால் விடமாட்டோம் ” என்றான் ஜார்ஜஸ். உடனே ஹ்யூகோ, “ பயமாயிருக்கிறதே! சரி, சொல்கிறேன் ” என்று கூறிவிட்டுத் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டார். பேரக் குழந்தைகள் இருவரும் பகிழ்ச்சியோடு தாத்தாவின் அருகிலே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். தாத்தா அவர்களை இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு ஒரு புதுக் கதையைச் சொன்னார். அந்தக் கதைதான் ஆரம்பத்தில் நாம் படித்த ‘ நல்ல தெள்ளுப்பூச்சியும் பொல்லாத அரசனும்.’

இந்தக் கதையை ஹ்யூகோ கூறும்போது சும்மா கூறவில்லை? ‘ ஆ!...ஊ...உஸ்! அப்பப்பா!’ என்றெல்

லாம் அடிக்கடி கதறுவார். கையைக் காலை உதறுவார்; துடிதுடிப்பார்; துள்ளிக் குதிப்பார். கதையில் வரும் பொல்லாத அரசன் எப்படி எப்படியெல்லாம் அவஸ்தைப் பட்டான்? அதைத்தான் அவர் நடித்துக் காட்டினார். அவரது கதையும், நடிப்பும் குழந்தைகளுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை ஊட்டின. வயிறு குலுங்கக் குலுங்க அவர்கள் சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

இப்படி, அந்தக் குழந்தைகளைக் குதூகலப் படுத்துவதற்காக அவர் கூறிய கதைகளெல்லாம் சேர்ந்து பின்னர் ஒரு புத்தமாக வெளிவந்தன குழந்தைகளிடம் அவர் கொண்ட பேரன்பின் நினைவுச் சின்னமாக இன்றும் அப்புத்தகம் விளங்குகின்றது.

விக்டர் ஹ்யூகோ 1602-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடைய பாட்டனார் ஒரு தச்சர். பாட்டி ஒரு விவசாயியின் மகள். ஆனால், தகப்பனாரோ ஒரு போர் வீரர்! ஆம், ஐரோப்பாக்கண்டத்தை ய ஆட்டிவைத்த நெப்போலியனிடம் அவர் போர் வீரராகச் சேர்ந்தார். விரைவில் படைத் தலைவரானார்.

தந்தை போர் வீரராயிருந்ததால், அடிக்கடி அவர் வெவ்வேறு ஊருக்குச் செல்வார். வெளி நாடுகளுக்கும் செல்வதுண்டு. அதனால், பிள்ஹீப் பருவத்திலே ஹ்யூகோ பல இடங்களுக்கும் செல்ல நேர்ந்தது. ஐந்து வயதுச் சிறுவராயிருக்கும்போதே அவர் இத்தாலி தேசத்தைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறாராம்!

தந்தை நெப்போலியனுடன் சேர்ந்து போர் புரிந்தாலும், தாயாருக்கு நெப்போலியன் என்றாலே பிடிக்காது. “யுத்த வெறி பிடித்தவன். நாடு நகரத்தையெல்லாம் அழித்து, ஒன்றும் அறியாத பிள்ளை குட்டி”

களை யெல்லாம் கொன்று குவிக்கிறான். இவனைப் போய் வீரன், தீரன் என்கிறார்களே !” என்று அலட்சியமாகக் கூறுவான்.

தந்தை எக்காலமும் போரிலே ஈடுபட்டிருந்ததால், தாயார்தான் ஹ்யூகோவைக் கண்ணும் சருத்துமாக வளர்த்துவந்தார். இளம் வயதில், ஹ்யூகோவுக்கு அடிக்கடி நோய் வரும். மிகவும் அவதிப்படுவார். ஆனாலும், படிப்பிலே கெட்டிக்காரராயிருந்தார். கணக்கிலே புலி! எந்தப் புத்தகம் கண்ணிலே தென்பட்டாலும், விடமாட்டார்; படிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்.

அதிகமாகப் படிக்கப் படிக்க அவருக்கும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை பிறந்தது. பதினான்காவது வயதிலே அவர் கவிதை, கட்டுரை, கதைகளெல்லாம் எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். பாரிஸ் நகரில் படிக்கும் போது, அவர் ஒரு கவிதைப் போட்டியில் கலந்து கொண்டார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினேழு தான். அப்போட்டியில் அவருக்கே முதற் பரிசு கிடைத்தது. அன்று அவர் பெற்ற வெற்றிதான், பிற்காலத்தில் இலக்கிய உலகில் அவர் பெற்ற வெற்றிகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருந்தது.

ஹ்யூகோவின் அண்ணா ஒரு பத்திரிகை நடத்தி வந்தார். அதில் ஹ்யூகோ கவிதைகள், விடுகதைகள், துணுக்குகளெல்லாம் எழுதுவது வழக்கம். அதில் ஒரு தொடர்கதைகூட அவர் எழுதி வந்தார். அவர் எதை எழுதினாலும், அது நன்றாகவே இருந்தது. எல்லோரும் அவர் எழுதியவைகளைப் படித்துப் பாராட்டினார்கள்.

ஹ்யூகோவின் முதல் புத்தகம் வெளிவந்தது அவருடைய இருபதாவது வயதில். அது ஒரு கவிதைப் புத்தகம். அந்தப் புத்தகத்தின் மூலமாக அவருக்குப் புகழ் கிடைத்தது. கொஞ்சம் பணமும் கிடைத்தது. அந்தப் பணம் கிடைத்த பிறகுதான் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். தமக்கு மனைவியாக வந்த அம்மையாரை அவருக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே நன்றாகத் தெரியுமாம். பிள்ளைப் பருவத்திலே இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒடி ஆடி விளையாடியவர்களாம் !

திருமணம் ஆனபிறகு ஹ்யூகோ பல நாவல்கள் எழுதினார். கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் வல்லவராக விளங்கினார். அவர் எழுதிய பல நாடகங்கள் மேடையில் நடிக்கப்பெற்றன. நாளுக்கு நாள் அவருடைய புகழ் ஓங்கியது.

ஹ்யூகோவுக்கு அப்போது நாற்பத்தொராவது வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் தலையில் இடி விழுந்ததுபோல், அதிர்ச்சி தரக்கூடிய துக்கச் செய்தி ஒன்று வந்தது. அவருடைய மகனும் மாப் பிள்ளையும் படகில் சென்றபோது, படகு கவிழ்ந்து, இருவரும் இறந்து விட்டார்கள் என்பதுதான் அந்தச் செய்தி ! அன்று அவர் அடைந்த வருத்தத்திற்கு அளவே இல்லை. துக்கத்தால் மனம் உடைந்து போயிருந்த அவர். சிலகாலம் எழுதுவதையே நிறுத்தி விட்டார். எழுதுவதை நிறுத்துவதால் இறந்தவர்கள் வரப் போகிறார்களா ? மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினார். புகழ் மேன்மேலும் பரவியது.

அரசியலில் ஈடுபட்டால் நாட்டுக்குப் பலவிதத்திலும் நன்மை செய்யலாம் என்று அவர் நினைத்தார்.

1848-ல் அவர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் நின்றார் வெற்றியும் பெற்றார். சட்டமன்ற உறுப்பினராகி முன்றாண்டுகள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் பிரெஞ்சு தேசத்தில் குடியாட்சி மாறி, சர்வாதிகார ஆட்சி வந்து விட்டது. முன்பு இருந்தானே மாவீரன் நெப்போலியன், அவனுடைய அண்ணன் மகன் ஒருவன் அப்போது இருந்தான். அவன் முன்றாவது நெப்போலியன் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சு நாட்டின் சர்வாதி காரியாகி விட்டான் !

ஹ்யூகோ அவனை எதிர்த்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். கடைசியில், பிரெஞ்சு நாட்டைவிட்டு, வேறு நாடு போக வேண்டிய கட்டாயம் அவருக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. பெல்ஜியத்திற்குச் சென்றார். அங்கு ஒன் றல்ல; இரண்டல்ல; பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தார். பிரெஞ்சு நாட்டில் மீண்டும் குடியாட்சி ஏற் பட்ட பிறகே திரும்பி வந்தார். ஹ்யூகோ எழுதிய இரு நாவல்கள் இன்று உலகப் புகழ்பெற்று விளங்குகின் றன. அவற்றில் ஒன்று 'ஏழை படும் பாடு' என்ப தாகும். இது தமிழில் புத்தகமாக வந்திருக்கிறது; திரைப்படமாகவும் வந்தது. ஆனால், உலகப் புகழ் பெற்ற இந்நாவல்களை அவர் எழுதியது வெளிநாட்டில் இருந்த போதுதான் !

ஹ்யூகோவின் எண்பதாவது பிறந்தநாள் பிரெஞ்சு தேசம் முழுவதும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப் பட்டது. அந்த நன்னாளில் ஆறு லட்சம் மக்கள் ஒரே இடத்தில் கூடி, மகிழ்ச்சியுடன் இந்த விழாவைக் கொண்டாடினார்கள்; கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து

தங்களுடைய வணக்கத்தை ஹ்யூகோவுக்குத் தெரிவித்
தார்கள்.

1885-ல் அவர் இறந்தபோது பிரெஞ்சு தேசமே
துக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. அரசாங்க மரியாதையுடன்
அவர் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இலக்கியம் திரட்டிய இரட்டையர்

“நமக்குக் கல்யாணம் ஆகி எத்தனையோ வருஷங்கள் ஓடிவிட்டன. ஆறாலும், கொஞ்சி விளையாட ஒரு குழந்தைகூட இல்லையே!” என்று தன் மனைவியிடம் கூறி வருத்தப்பட்டான் ஒரு விறகு வெட்டி.

“கட்டை விரல் அளவிலே ஒரு பிள்ளையிருந்தாலும் போதுமே! அதற்குக்கூட நமக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!” என்று கவலைப்பட்டாள் அவன் மனைவி.

“கவலை வேண்டாம். கட்டை விரல் அளவிலே உங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை கிடைப்பான்” என்று அப்போது ஓர் அசிரீரி கேட்டது.

மறு விநாடி, “அம்மா, அம்மா! அப்பா, அப்பா!” என்ற குரல் கேட்டது. இருவரும் குரல் வந்த திசை

யைப் பார்த்தனர். கட்டை விரல் அளவிலே ஒரு பையன் தரையிலே நின்று கொண்டிருந்தான்.

உடனே அம்மா கீழே குனிந்து அவனைத் தூக்கி னாள். உள்ளங் கையில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்ச ஆரம்பித்து விட்டாள். அப்பாவின் மகிழ்ச்சிக்கும் அள வில்லை.

அந்தப் பையனுக்கு, 'டாம்' என்று பெயரிட் டார்கள். கட்டை விரல் அளவே அவன் இருந்ததால், 'டாம் தம்பி' என்று அழைத்தனர்.

டாம் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். தின மும் அப்பாவோடு அவனும் குதிரை வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போவான். அப்பாவுக்கு ஒத் தாசையாகத் தண்ணல் முடிந்ததை யெல்லாம் மிகுந்த குதூகலத்துடன் செய்வான்.

ஒரு நாள், விறகு வெட்டியின் குதிரை வண்டி மட் டும் தனியாகக் காட்டை நோக்கிப் போவதை இரண்டு வழிப்போக்கர்கள் பார்த்தார்கள். அப்போது "ஹை, ஹை", "வலது பக்கம் போ" "இடது பக்கம் போ" என்று யாரோ கூறுவது கேட்டது.

"வண்டியில் யாருமே இல்லையே! யார் சத்தம் போடுவது?" என்று அவர்கள் வியப்போடு வண்டி யைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

வண்டி காட்டை அடைந்ததும், "அதோ அப்பா! நில், நில்!" என்ற குரல் கேட்டது. உடனே குதிரை நின் றது. விறகு வெட்டி வண்டி அருகிலே ஓடி வந்தான். குதிரையின் காதுக்குள்ளே இருந்த டாம் அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினான்.

அந்தச் சிறிய உருவத்தைக் கண்ட வழிப்போக்கர்கள். 'இவனை விலைக்கு வாங்கி, ஊர் ஊராகக் கொண்டுபோய் வேடிக்கை காட்டினால், நிறையப் பணம் சம்பாதிக்கலாம்' என்று நினைத்து விறகு வெட்டியிடம் பையனை விலை பேசினார். விறகு வெட்டி அதற்கு இணங்கவில்லை.

அப்போது டாம் விறகு வெட்டியின் கால் வழியாகக் காதுக்குப் பக்கத்திலே போய் நின்று கொண்டு, "யோசிக்காதே அப்பா. நான் சிக்கிரம் திரும்பி வந்துவிடுவேன். 'சரி' என்று சொல்" என்று ரகசியமாகச் சொன்னான். கடைசியில் விறகு வெட்டி இணங்கி விட்டான். நிறையப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு டாமை வாங்கிச் சென்றனர் வழிப்போக்கர்கள்.

செல்லும்போது, டாம் அவர்களில் ஒருவனுடைய குல்லா விளிம்பிலே உட்கார்ந்து கொண்டான். கால் மேல் கால்போட்டு ராஜா மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டான். வழி நெடுக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சென்றான். இரவு வந்ததும், "அசதியாக இருக்கிறது. கீழே இறக்கி விடுங்கள்" என்றான். அவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டார்கள் சிறிது நேரத்தில் அவன் அங்கிருந்த ஓர் எலி வளைக்குள் ஓசைப்படாமல் புகுந்து மறைந்து கொண்டான். வழிப்போக்கர் இருவரும் தேடு தேடென்று தேடினர். வெகு நேரம் தேடியும் அகப்படாததால் அலுத்துப்போய் ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினர்.

அவர்கள் போனதும், டாம் வெளியில் வந்தான். ஒரு நத்தை ஓடு வழியில் கிடந்தது. அதில் படுத்துத் தூங்கலாம் என்று நினைத்து அதன் மேல் ஏறினான். அப்போது அந்த வழியாக இரு திருடர்கள் பேசிக்

கொண்டு செல்வதைக் கேட்டான். “அந்தப் பிரபு பணம் வைத்திருக்கிற அறைக்குள் நுழைவதே கஷ்டம். இரும்புக் கம்பியல்லவா போட்டிருக்கிறார்! உள்ளே நுழைந்து எப்படித் திருடுவது?” என்றான் ஒருவன்.

“கவலை வேண்டாம். நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்றான் டாம்.

“ஐயோ, யாரது?” என்று பயந்துபோய் அலறினர் அந்தத் திருடர்கள்.

“நான் தான். கிழே குனிந்து என்னை நன்றாகப் பாருங்கள்” என்றான் டாம்.

இருவரும் குனிந்து உற்றுப் பார்த்தனர். உடனே அவர்களுக்கு ஒரே ஆனந்தம்! “கம்பி வழியாக இவனை உள்ளே அனுப்பிவைக்கலாம். உள்ளே யிருந்து நமக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் எடுத்து எடுத்துத் தருவான்” என்று நினைத்து அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு நேராகப் பிரபு வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். கம்பி வழியாக டாமை உள்ளே அனுப்பினார்கள். உள்ளே சென்றதும் டாம் திருடர்களுக்கு உதவி செய்யவில்லை; ஒரேயடியாகக் கூச்சல்போட ஆரம்பித்துவிட்டான். கூச்சலைக் கேட்டு வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் எழுந்தார்கள்; விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு அறைக்குள் ஓடி வந்தார்கள். நிலைமை அறிந்து, ‘தப்பித்தோம், பிழைத்தோம்’ என்று தலைதெறிக்க ஓடி விட்டார்கள் திருடர்கள்! டாமும் மெதுவாக நழுவி, பின்புறமிருந்த தோட்டத் திற்குச் சென்றான். அங்கிருந்த வைக்கோல் போரில் ஒளிந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றது. டாம் வைக்கோல் போரில் படுத்து நன்றாகத் தூங்கலானான். வெகு நேரம் ஆனதும் விழித்துப் பார்த்தான். சுற்றிலும் ஒரே இருள்! மூச்சுத் திணறியது. எங்கே இருக்கிறோம் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. பாவம், வைக்கோல் போரில் படுத்திருந்த அவனை அப்படியே வைக்கோலு

டன் கொண்டுவந்து பசுவுக்குப் போட்டு விட்டான் அந்த வீட்டு வேலைக்காரி. நல்ல வேளையாக அந்தப் பசுவின் பற்களில் அவன் அகப் படாமல் நேராக வயிற்

றுக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். உள்ளே யிருந்த அவன் மேலும் மேலும் வைக்கோல் வந்து விழுவதைக் கண்டான். நெருக்கடி அதிகமானது. உடனே, “போதும், போதும், நிறுத்து, நிறுத்து” என்று கத்தினான்.

பால் கறக்க வந்த வேலைக்காரி பசு பேசுகிறது என்று நினைத்துப் பயந்து விட்டாள்; பதறியடித்துக்கொண்டு எஜமானரிடம் ஓடினாள். விஷயத்தைக் கேட்ட எஜமானர் நேரிலே வந்து பார்த்தார். அப்போதும், ‘நிறுத்து, நிறுத்து’ என்ற குரல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. உடனே அவர், “இனி இந்தப் பசுவை வைத்திருந்தால் ஆபத்து! யாரோ துனியம் வைத்து விட்டார்கள். உடனே இதைக் கொண்டு விடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார். அவ்வாறே வேலைக்காரர்கள் பசுவைக் கொண்டு, அதன் குடலைத் தூக்கிக் குப்பை மேட்டில் ஈறிந்தார்கள்.

குடலுக்குள் சிக்கிக்கொண்ட டாம் வெளியில் வருவதற்குள் அங்கே வந்த ஓர் ஓநாய், ‘லபக்’கென்று குடலுடன் அவனைச் சேர்த்து விழுங்கிவிட்டது! ஓநாயின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்த டாம் மூளையில் ஒரு யோசனை உதித்தது. உடனே அவன், “ஓநாயாரே! உமக்கு அருமையான ஒரு விருந்து காத்திருக்கிறது” என்றான்.

“எங்கே?” என்று கேட்டது ஓநாய்.

டாம் தன்னுடைய வீட்டு அடையாளத்தைச் சொல்லி, “அங்கே போனால் வகைவகையான பண்டம் பட்சணமெல்லாம் கிடைக்கும்” என்றான்.

மறு நிமிஷம் ஓநாய் அவனுடைய வீட்டை நோக்கி ஓடியது. அப்போது இரவு நேரம். வீட்டின்

பின்பக்கமுள்ள கதவிலே ஒரு துவாரம் இருந்தது. அதன் வழியாக ஓநாய் உள்ளே புகுந்தது. அங்கிருந்த ஆகாரத்தை வயிறுமுட்டத் தின்றது. பிறகு வெளியே வர முயன்றது. வயிறு உப்பியிருந்ததால், ஓநாயால் கதவுத் துவாரத்தின் வழியாக வெளியில்வர முடிய வில்லை.

அந்தச் சமயம் பார்த்து, டாம் சத்தம் போட ஆரம் பித்து விட்டான். “அப்பா, அப்பா! ஓடிவா அப்பா, சிக்கிரம் வா அப்பா” என்று கூக்குரலிட்டான். சத்தத்தைக் கேட்ட விறகு வெட்டியும் அவன் மனைவியும் எழுந்து ஓடி வந்தனர். ஓநாயைக் கண்டதும், “இது என்ன! ஓநாய் பேசுகிறதே!” என்றான் விறகு வெட்டி. “இல்லையப்பா, சத்தம் போடுவது நான்தானப்பா. உங்கள் மகன் டாம்தானப்பா. ஓநாய் வயிற்றுக்குள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் டாம்

விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட விறகு வெட்டி உடனே மூலையிலிருந்த தடியைக் கையிலே எடுத்தான். ஓநாயின் தலையில் ஓங்கி ஓர் அடி போட்டான். மண்டை பிளந்து ஓநாய் கீழே விழுந்து இறந்தது. பிறகு பக்குவமாக ஓநாயின் உடலைக் கிழித்தான் விறகு வெட்டி. உள்ளேயிருந்து ஒரு தாவுத் தாவி வெளியில் வந்தான் டாம். “என் கண்ணே! உன்னைக் காணாமல் என் மனம் என்ன பாடு பட்டது!” என்று அவனை அன்போடு தூக்கி ஆசையோடு முத்தமிட்டான் அவனது அருமை அம்மா. டாம், தான் செய்த வீர தீரச் செயல்களை யெல்லாம் அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தான்.

இந்த அருமையான கதையை ஒரு காலத்தில் ஜெர்மன் தேசத்துக் குழந்தைகள் மட்டுமே கேட்டுக் கேட்டுக் குதூகலமடைந்து வந்தார்கள். ஆனால், இப்போதோ உலகத்திலுள்ள பல தேசத்துக் குழந்தைகளும் படித்துப் பரவசமடைந்து வருகிறார்கள். இந்தக் கதையையும் இதைப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான கதைகளையும் உலகத்துக்குத் தந்தவர் யார்? ஒருவரல்லர்; உடன் பிறந்த இருவராவர்! அந்த இருவரும் இந்தக் கதைகளைத் தாங்களாகவே கற்பனை செய்து எழுதவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக ஜெர்மன் தேசத்திலே வழங்கிவந்த கதைகளைத்தான் திரட்டித் தந்தனர். ஊர் ஊராகச் சென்று, வீடு வீடாக ஏறித் திரட்டப்பட்டவைகளே இந்தக் கதைகள்.

அந்த இருவரில் மூத்தவர் பெயர் ஜாகோப் கிரிம் (Jakob Grimm); இளையவர் பெயர் வில்ஹெல்ம் கிரிம் (Wilhelm Grimm). இருவருக்கும் ஒரு வயதுதான் வித்தியாசம். 1785-ல் மூத்தவரும், 1786-ல் இளையவரும் ஜெர்மன் தேசத்தில் பிறந்தனர். சின்னஞ்சிறு வயதிலே அவர்களது தந்தை இறந்துவிட்டார். குழந்தைகளைக் காப்பாற்றத் தாயாரால் இயலவில்லை. ஆனாலும், சிறிய தாயார் கொஞ்சம் வசதியாக வாழ்ந்து வந்ததால், அவர்கள் அதிகமாகக் கஷ்டப்படவில்லை. சிறிய தாயார்தான் அவர்கள் இருவரையும் படிக்க வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தார்.

இருவரும் ஆரம்பத்தில் ஒரே பள்ளியில் சேர்ந்தனர்; ஒன்றாகவே படித்தனர்; ஒரே பக்கலைக் கழகத்தில் பட்டம் பெற்றனர். பிறகு அதே பக்கலைக் கழகத்தில் இருவரும் ஆசிரியராய்ப் பணியாற்றினர். ஆரம்ப காலத்தில் அவர்கள் மாணவர்களுக்கு ஏற்ற

பாட புத்தகங்களையே எழுதிவந்தனர். பிறகு சொற்களின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். அதைப் பற்றிக்கூடப் புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆயினும் அவர்களது புகழை நிலைநாட்டியவை வேறு எவையுமல்ல; அவர்கள் திரட்டிய நாடோடிக் கதைகளே!

ஜாகோப் மிகவும் உற்சாகமுள்ளவர்; பழமையில் அதிகமான பற்றுக்கொண்டவர். அவர் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று அங்கிருந்த வயதானவர்களிடம் கேட்டுப் பல கதைகளைச் சேகரித்தார். இளையவரான வில் ஹெல்ம் அந்தக் கதைகளை உயிருள்ள நடையிலே எழுதலானார். அழகாக எழுதும் ஆற்றல் அவருக்கு அதிகமாயிருந்தது. மிகவும் மெதுவாகவே அவர் எழுதுவார். எந்த எந்தச் சொற்களை எந்த எந்த இடத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று ஒரு தடவைக்கு

இரு தடவை யோசித்துத்தான் அவர் எழுதுவார்.

ஆனால், ஜாகோப் அவருக்கு நேர் மாறானவர், இந்த விஷயத்திலே! பேராவைக் கையிலே அவர் பிடித்துவிட்டால் அது நிற்காது; ஓடிக்கொண்டே யிருக்கும். அடித்து அடித்து எழுதுவது, எழுதியதைத் திரும்பப் படிப்பது இவையெல்லாம் அவருக்குப் பிடிக்காதவை.

ஜாகோப் பார்ப்பதற்கு நன்றாயிருப்பார். உடற்கட்டும் நோயற்ற வாழ்வும் உடையவராயிருந்தார். நாள் முழுதும் ஓயாது வேலை செய்வார். ஆனால், வில்ஹெல்ம் மிகவும் மெலிவாயிருப்பார். பிள்ளைப் பிராயத்திலே அவர் பல நாள் படுக்கையில் இருந்திருக்கிறார். அதிலிருந்து அவர் எப்போதும் பலவீனமாகவே இருப்பார்.

உருவத்திலே மாறுதல் இருந்தாலும் உள்ளத்திலே அவர்கள் மாறுபட்டிருக்கவில்லை; இலட்சியத்திலே அவர்கள் மாறுபட்டிருக்கவில்லை. இருவரும் ஒரே நோக்குடன் ஒன்று சேர்ந்து 1859 வரை பணியாற்றினர். வில்ஹெல்ம் அந்த ஆண்டில் இறந்துவிட்டார். அவர் பிரிவால் ஜாகோப் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். வலது கை ஒடிந்ததுபோல் ஆயிற்று. ஆயினும் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் அதே பணியில் ஈடுபட்டார். 1863-ல் அவரும் காலமாணர்.

அவர்களது பூத உடல் அழிந்தாலும், புகழ் உடம்பை அழியாமல் காத்து வருபவை அவர்கள் அரும் பாடுபட்டுத் திரட்டித் தந்த கதைகளேயாகும். கிரிம்ஸ்

கட்டுக் கதைகள் (Grimm's Fairy Tales) என்றால் உலகத்தில் யாருக்குத்தான் தெரியாது? அவர்களது இடைவிடாத உழைப்புக்கும் முயற்சிக்கும் அறிகுறியாக இன்றும் அந்தக் கதைகள் விளங்கி வருகின்றன.

கிரிம் சகோதரர்கள் முயற்சி எடுத்திராவிடில் அக் கதைகளின் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ? ஆரம்பத்தில் ஜெர்மன் மொழியில் அவர்களால் எழுதப்பட்ட கதைகள் விரைவில் ஆங்கிலத்திலே வெளிவந்தன. இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் அக் கதைகளுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. பிறகு உலகின் பல பாகங்களிலும், பல மொழிகளில், பலவகைப் படங்களுடன், பல பதிப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

இன்று ஆண்டர்சன் கதைகளுக்கு உள்ள மதிப்பு கிரிம்ஸ் கதைகளுக்கும் இருக்கின்றது. ஆண்டர்சன் கதைகளை விரும்பிப் படிப்பது போலவே கிரிம்ஸ் கதைகளையும் ஆவல் ஆவலாகப் படித்து மகிழ்கின்றனர், குழந்தைகள். குழந்தைகளை மகிழ்விக்கும் இலக்கியச் செல்வத்தை உலகுக்குத் தேடித் தந்த இந்த இரட்டையரை மறக்கமுடியுமா? பெரியவர்கள் மறந்தாலும் மறக்கலாம்; குழந்தைகளால் எந்தக் காலத்திலும் மறக்க முடியாது!

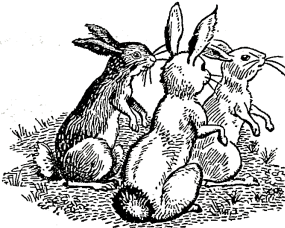
ஆற்றங்கரையிலே ஒரு பெரிய மரம் இருந்தது. அந்த மரத்தின் அடியிலே இருந்த ஒரு பொந்தில் ஓர் அம்மா முயலும், நான்கு குட்டி முயல்களும் வசித்து வந்தன.

ஒரு நாள் அம்மா முயல், குட்டி முயல்களைப் பார்த்து, “நான் கடைக்குப் போய் ரொட்டி வாங்கி வருகிறேன். நீங்களும் வெளியே போவதானால் போகலாம். ஆனால், ஒன்றுமட்டும் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும். அந்த மாக்ரிகார் தோட்டத்துப் பக்கம் போய்விடாதீர்கள்! அந்த மனிதர் மிகவும் பொல்லாதவர். முன்பு ஒரு சமயம் உங்கள் அப்பா அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு மிகவும் சிரமப்பட்டுவிட்டார். ஆகையால், அங்கு போகவே போகாதீர்கள்!” என்று எச்சரித்து

விட்டு, குடையையும், கூடையையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டது.

அம்மா போனபிறகு, முயல் குட்டிகள் நான்கும் பொந்தை விட்டு வெளியில் வந்தன. அந்த நான்கு குட்டிகளில் மூன்று குட்டிகள் மிகவும் நல்லவை. கடைக் குட்டி பீட்டர் இருக்கிறதே, அதற்குக் குறும்பு அதிகம். அம்மா சொல்லை அது கேட்பதே இல்லை. அது நேராக மாக்ரிகார் தோட்டத்தை டோக்கி ஓட்டம் பிடித்தது. தோட்டத்துக் கதவுக்கு அடியிலே சிறிது இடைவெளி இருந்தது. அதன் வழியாக அது உள்ளே புதுந்தது.

உள்ளே நுழைந்த பீட்டர், அங்கிருந்த காய்கறி களை எல்லாம் கடித்துக் கடித்து ருசி பார்த்தது. ருசி பார்த்துக்கொண்டே தோட்டத்தைச் சுற்றி வந்தது.

அப்போது அது தோட்டக்காரரைப் பார்த்துவிட்டது. தோட்டக்காரரும் அதைப் பார்த்துவிட்டார். அப்புறம்

அவர் சும்மா இருப்பாரா? தடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, குறும்புக்காரப் பீட்டரைத் துரத்த ஆரம்பித்தார்.

பீட்டர் அங்குமிங்கும் ஓடியது. வந்த வழியே திரும்ப நினைத்தது. ஆனால், அதற்கு வழி தெரியவில்லை!

ஓடும்போது பீட்டரின் காலில் இருந்த, செருப்புகள் இரண்டும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கீழே விழுந்து விட்டன. அதுவும் நன்மைக்குத்தான். செருப்பு இல்லாததால், பீட்டரால் மேலும் வேகமாக ஓட முடிந்தது. எளிதாக அது தப்பி ஓடியிருக்க முடியும். ஆனாலும், அதன் துர்அதிர்ஷ்டம், வழியிலிருந்த ஒரு முள் செடியில் அதன் சட்டை மாட்டிக்கொண்டுவிட்டது. பீட்டர் பலமாக இழுத்து, இழுத்துப் பார்த்தது. சட்டையை எடுக்க முடியவில்லை. 'இனியும் இங்கிருந்தால் ஆபத்து!' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டது பீட்டர். சட்டையை அங்கேயே விட்டுவிட்டு ஓடியது.

பீட்டர் ஓடிச் செல்லும்போது வழியிலே ஒரு கூடம் இருந்தது. தோட்டச் சாமான்கள் போட்டுவைக்கும் அந்தக் கூடத்துக்குள் பீட்டர் நுழைந்து அங்கிருந்த ஒரு பூவாளிக்குள் தாவியது. அந்த வாளி காலியாக இருக்கக்கூடாதா? அது நிறையத் தண்ணீர் இருந்தது! பீட்டரால் உள்ளே இருக்க முடியவில்லை. ஆயினும் என்ன செய்வது?

துரத்திக்கொண்டு வந்த தோட்டக்காரரும், அந்தக் கூடத்திற்குள் வந்துவிட்டார். கூடத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடிப் பார்த்தார்; பீட்டரைக்

கானோம்! அந்தச் சமயத்தில்தான் 'அஸ்க்...அஸ்க்...' என்று பூவாளிக்குள்ளிருந்து சத்தம் வரவேண்டும்? தும்மல் சத்தத்தைக் கேட்டதும், தோட்டக்காரருக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது "திருட்டுப் பயலே! இங்கு தான் ஒளிந்திருக்கிறாயா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பூவாளியை நோக்கி வேகமாக ஓடிவந்தார்.

அதற்குள் பீட்டர், வாளிக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஐன்னல் வழியாக வெளியே தாவியது. தலை தெறிக்க

வேகமாக ஓடியது. தோட்டக்காரரும் அந்த ஜன்னல் வழியாகக் குதித்திருப்பார். நல்ல காலம், அந்த ஜன்னல் சிறியதாயிருந்தது. அதனால் அவரால் குதிக்க முடியவில்லை. அலுத்துப் போய் அவர் திரும்பிச் சென்று விட்டார்.

பீட்டர் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் போய், அங்கே உட்கார்ந்து இளைப்பாறியது. அப்போது சுற்றுச் சுவரில் ஒரு கதவு தெரிந்தது. அந்தக் கதவு நன்றாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் அடியிலே சிறிது இடைவெளி இருந்தது. அதன் வழியாக ஒரு கிழட்டு எலி காய்கறிகளைத் திருடிக்கொண்டு போவதும் வருவதுமாக இருந்தது. ஆனால், அந்தச் சின்னஞ்சிறு இடைவெளி வழியாகக் கொழுத்திருந்த பீட்டரால் எப்படிப் போகமுடியும்? எலியைப் பார்த்து, “வேறு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா?” என்று பீட்டர் கேட்டது. அந்தக் கிழட்டு எலி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. பிறகு, அங்கிருந்த ஒரு குட்டையின் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த வெள்ளைப் பூணையிடம் சென்றது. அதனிடம் வழி கேட்க நினைத்தது. ஆனால், கேட்கவில்லை. காரணம், பூனை என்றாலே பீட்டருக்குப் பயம் அதிகம்!

வெகு நேரம் இங்கும் அங்குமாக அலைந்தது. கடைசியில், தற்செயலாகத் தான் வந்த வழியைக் கண்டுபிடித்துவிட்டது. உடனே, அந்தக் கதவு இருக்கும் இடத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடியது. வழியில் தோட்டக்காரர் நின்றுகொண்டிருந்தார். ஆனாலும், நல்ல காலம், அவர் பீட்டரைப் பார்க்கவில்லை. பீட்டர் கதவின் அடியிலே ‘விருட்’டென்று புருந்து வெளியேறி விட்டது. பிறகு, திரும்பிப் பார்க்கவே

இல்லை. வீட்டுக்கு வந்துதான் ஓட்டத்தை நிறுத்தியது!

மிசுந்த களைப்பாக இருந்ததால், பேசாமல் வீட்டின் ஒரு மூலையில் போய்ப் படுத்துவிட்டது. சட்டையையும், செருப்பையும் தொலைத்துவிட்டு வந்திருந்த பீட்டரைப் பார்த்ததும், அம்மா முயலுக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது. 'அடிக்கடி இப்படி எதையாவது தொலைத்துவிட்டு வருகிறதே!' என்று முணுமுணுத்தது.

அன்று முழுவதும் பீட்டருக்கு உடம்பு சரியில்லை. அம்மா முயல் கஷாயம் தயார் செய்து பீட்டருக்குக் கொடுத்தது. கசப்பான அந்தக் கஷாயத்தைக் கண்களை முடிக்கொண்டு பீட்டர் 'மடக் மடக்' கென்று குடித்தது. அதே சமயம், மற்ற மூன்று முயல் குட்டிகளும் கண்களை நன்றாகத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு, அம்மா கொடுத்த ரொட்டியையும் பாலையும் ஆனந்தமாகச் சாப்பிட்டன.

இந்தக் கதையில் வரும் பீட்டர் என்ற முயல் குட்டி பிறந்தது. 1893-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஆகும்! ஆம், அப்போதுதான் இந்தக் கதையை பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் (Beatrix Potter) என்ற 27 வயதுப் பெண்மணி முதல் முதலாகக் கூறினார். யாரிடத்தில்? குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் இந்தக் கதையைக் கூறினாரா? இல்லை. கூடப் பிறந்த தம்பி தங்கைகளிடம் கூறியிருப்பாரோ? அதுவும் இல்லை. அப்படியானால், யாரிடத்தில் தான் இந்தக் குறும்புக்கார முயல் குட்டியின் கதையை முதல் முதலாகக் கூறினாராம்?

அவருக்கு வெளியூரில் ஒரு சிநேகிதி இருந்தாள். அவளுக்கு ஆறு வயதில் ஒரு பையன் இருந்தான். நோயல் மூர் என்பது அவன் பெயர். அவனுக்கு அப்போது உடல் நலமில்லை. படுத்த படுக்கையாய் இருந்தான். அந்தச் சிறுவனின் நிலையை அறிந்த பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் மிகவும் வருத்தப்பட்டார் 'பாவம், நல்ல பையன். சுறுசுறுப்பானவன். எப்படித்தான் படுத்தபடியே இருக்கிறானே?' என்று கவலைப்பட்டார். 'நோயை மறந்து, அவன் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?' என்று யோசித்துப் பார்த்தார்.

கடைசியில் அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. உடனே அவர் ஒரு காகிதத்தை எடுத்தார். வேடிக்கையாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தில் 'அன்புள்ள நோயலுக்கு, இப்போது நான் உனக்கு ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன்' என்று ஆரம்பித்து, மேலே கண்ட முயல் குட்டியின் கதையை, அழகாக, சுவையாக எழுதி முடித்தார். கதையை மட்டும் எழுதி அனுப்பினால், உடல் நலம் இல்லாத அந்தப் பையன் விரும்பிப் படிப்பானே மாட்டானே என்ற சந்தேகம் அவருக்குத் தோன்றியது. உடனே கதைக்கு ஏற்றபடி அவரே அழகழகாகப் படங்களும் வரைந்தார். பிறகு அந்தக் கதைக் கடிதத்தை அந்தச் சிறுவனுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

சிறுவன் முதலில் படங்களைப் பார்த்தான். உடனே, கதையைப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை பிறந்தது அவனுக்கு. ஆர்வமுடன் படித்தான். ஒரு முறை யன்று; பலமுறை படித்தான். படங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துக்கொண்டு படித்தான். படிக்கப் படிக்க அவனுடைய உள்ளத்திலே உற்சாகம்

பொங்கியது. “அம்மா, அம்மா! இந்தக் குறும்புக்கார முயல் குட்டியின் கதை எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது! நல்ல நல்ல படமெல்லாம் இருக்கிறது, அம்மா. இதோ பாரேன். கதையை நான் படிக்கட்டுமா, அம்மா? நீ கேள் அம்மா’ என்று மகிழ்ச்சியோடு கதையைப் படிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது அவனுடைய அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! ஒரே ஆனந்தம்!

“கடிதம் கிடைப்பதற்கு முன்பு இவனுடைய முகம் எப்படி வாடிப் போயிருந்தது! இப்போது எவ்வளவு மலர்ச்சியோடு இருக்கிறது! என் சினேகிதிக்கு நான் மிகவும் நன்றி செலுத்த வேண்டும்” என்று மனமாரக் கூறினான்.

அன்று அந்தச் சிறுவனை மகிழ வைத்த கதை, இன்று எத்தனை எத்தனையோ சிறுவர்களை மகிழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை முதலில் ஆங்கிலத்தில்தான் எழுதப்பட்டது. ஆனால், தற்போது உலகிலுள்ள பல மொழிகளில் வெளிவந்துள்ளது. தமிழில் கூட ‘முயல்குட்டி முத்து’ என்ற பெயருடன் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது.

எந்த மொழியில் இந்தக் கதை வெளிவந்தாலும், அதில் காணப்படும் படங்கள் பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் அன்று வரைந்த படங்களை அநுசரித்தே இருப்பதைக் காணலாம். காரணம், அவர் வரைந்த படங்கள் மிகவும் அழகான படங்கள்; உயிருள்ள படங்கள்; குழந்தை உள்ளம் கவரும் படங்கள். ஒருவரே கதையையும் எழுதி, அதற்கு ஏற்ற படங்களையும் வரைவதென்பது மிகவும் அபூர்வம். அதிலும் உலகம் புகழும் ஒரு கதையை எழுதி, அதற்கேற்ற படங்களையும் பியேட்

ரிக்ஸ் பாட்டர் வரைந்திருப்பது நமக்கெல்லாம் மிகவும் வியப்பூட்டுகிறதல்லவா?

வியப்பூட்டும் இந்த எழுத்தாளரின் வாழ்க்கை வரலாறும் நமக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது. பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்திலே அவர் பிறந்தார். லண்டன் மாநகரிலே அரண்மனை போன்ற ஒரு பங்களாவிலே வளர்ந்தார். இப்போது ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகளை மகிழவைக்கும் அவர், குழந்தையாக இருந்தபோது மகிழ்ச்சி என்றால் என்ன என்பதை அறியாமலே வாழ்ந்து வந்தார். 'பணக்கார வீட்டில் ஏன் பிறந்தோம்?' என்று எண்ணி எண்ணி அவர் வருந்துவாராம். இதற்குச் சரியான காரணம் இருந்தது.

அவருடைய அம்மா, அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர்கள். 'வெளியிலே போகக்கூடாது. மற்றக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடக் கூடாது' என்றெல்லாம் அடிக்கடி உத்தரவு போடுவார்கள். "எதற்காக வெளியில் போகவேண்டும்? அரண்மனைபோல வீடு இருக்கிறது. அழகான தோட்டம் இருக்கிறது. ஏழைக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்தால், கெட்டுப் போய்விடுவாய்" என்று கூறுவார்கள்.

சரி, பள்ளிக் குழந்தைகளுடனாவது சேர்ந்து இருக்கலாமென்றால், அதற்கும் வழியில்லை. 'பணக்காரக் குழந்தை பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஏன் போகவேண்டும்? ஆசிரியைக்குச் சம்பளம் கொடுத்தால், வீடு தேடி வந்து பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறாள்' என்ற நினைப்பு பெற்றோர்களுக்கு! அதனால் வீட்டிலேயே கல்வி கற்பதற்கும் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஓடி ஆடித் தொழிகளுடன் விளையாட வேண்டிய வயதிலே

இப்படிக் கட்டிப்போட்ட மாதிரி வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? வீடு ஒரு பெரிய சிறைச்சாலையாகவே பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டருக்குத் தோன்றியது.

ஒருமுறை அவருடைய பெற்றோர்கள் அவரை ஸ்காட்லாந்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே

சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது சிறுமியா யிருந்த பாட்டருக்குச் சில நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். யார் அந்த நண்பர்கள்? முயல், அணில், வாத்து இவை கள்தாம்! இவைகளுடன் நெருங்கிப் பழகப் பழகப் பாட்டருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. பகலெல்லாம் அந்த நண்பர்களோடு விளையாடுவார்; இரவிலே அந்த நண்பர்களை வைத்து ஏதேனும் கற்பனை செய்துகொண்டே யிருப்பார். அவருடைய கற்பனை வீண்போகவில்லை. பிற காலத்தில் முயல்குட்டி பீட்டரைப்போல் பற்பல அற்புத மான கதைகளை எழுதுவதற்கு அந்தக் கற்பனைதான் அவருக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்தது.

பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டரை விட்டுக்குள்ளே அடைத்து வைக்காமல், ஸ்காட்லாந்திற்கு அழைத்துச் சென்றது குழந்தைகளுக்கெல்லாம் நன்மையாக முடிந்தது. அங்கு சென்றதால்தானே, முயல், அணில், வாத்து முதலி யவைகளுடன் பாட்டரால் பழக முடிந்தது? அப்படிப் பழகியதால்தானே அழகான கதைகளை யெல்லாம் குழந்தைகளுக்காகக் கூற முடிந்தது?

பாட்டர் வளர வளர அவரது கற்பனைகளும் வளர்ந் தன. ஆயினும், அவருக்கு நகர வாழ்க்கை பிடிக்கவே இல்லை. லண்டனை விட்டு எங்கேனும் ஒரு கிராமத் திற்குப் போய், நிம்மதியாக இருக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி நினைப்பார். ஆனாலும், தாய் தந்தையர் அதற்கு அப்போது இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும், கிராம வாழ்க்கையை நினைத்துக்கொண்டே அணிலை யும், முயலையும், வாத்தையும் கதாநாயகர்களாக வைத் துக் கதைகளை எழுதி வந்தார்.

முப்பத்தைந்து வயது ஆவதற்குள் அவருடைய கதைகள் புகழ்பெற்று விட்டன. உலகத்தின் பல்

பாகங்களிலும் உள்ள குழந்தைகள் ஆவலாய்ப் படிக்கத் தொடங்கினர். இதனால் அவரது புத்தகங்கள் நன்கு விற்பனையாகின. நாளுக்கு நாள் விற்பனை பெருகியது. விற்பனை பெருகப் பெருக. அவரது வருமானமும் பெருகியது. தாம் எழுதிச் சம்பாதித்த பணத்தைக் கொண்டு, லண்டனுக்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் அவர் ஒரு பண்ணையை விலைக்கு வாங்கினார். அடிக்கடி அந்தப் பண்ணைக்குச் சென்று வருவார். அப்படிச் சென்று பொழுது போக்குவதிலே அவருக்கு அளவில்லாத ஆனந்தம்!

செல்வமும் புகழும் இருந்தும், அவர் வெகு நாட்கள் வரை திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. நாற்பத்தேழாவது வயதில்தான் அவருக்குத் திருமணம் நடந்தது. வில்லியம் ஹீலிஸ் என்ற ஒரு வக்கீலை மணந்து கொண்டார். திருமணம் ஆனதும், இருவரும் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்; பண்ணை இருக்கும் கிராமத்திற்குச் சென்றார்கள்; அங்கேயே சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

எழுபத்தேழு ஆண்டுகள் இந்த உலகில் வாழ்ந்த பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர், எண்ணற்ற குழந்தைகள் உள்ளத்தில் இன்றும் வாழ்கிறார்; என்றும் வாழ்வார்.

படித்தீர்களா !

குழந்தைக் கவிஞர்
அழ. வள்ளியப்பா எழுதிய

கதை சொன்னவர் கதை

முதல் தொகுதியிலே . . .

1. புகழ் தேடிப் புறப்பட்டவர்
—ஆண்டர்சன்
2. குட்டிக் கதைகள் கூறியவர்
—ஈசாப்
3. தேசிய கீதம் பாடியவர்
—தாகூர்
4. எழுபது வயதில் இனிய கதை தந்தவர்
—பெரால்ட்

மூன்றாம் தொகுதியிலே . . .

1. குதிரைச் சவாரியில் கதை சொன்னவர்
—சர் வால்டர் ஸ்காட்
2. புத்தகம் எழுதிய போர் வீரர்?
—சர்வான்டெஸ்
2. புதையல் தீவுக் கதையைத் தந்தவர்
—ராபர்ட் லூயி ஸ்டீவன்ஸன்
4. வாளுலியில் கதை சொன்னவர்
—ராஜாஜி

ஒவ்வொன்றின் விலை ரூபாய் ஒன்று

தமிழ் நிலையம்

புதுக்கோட்டை-1.

▶ குழந்தைகளுக்குக் சுவை சொல்வதிலே அவர்கள் இன்பம் பெற்றார்கள்
 ▶ அவர்களைப்பற்றி எழுகுவதிலே குழந்தைக்கவனூர் இன்பம் பெறுகிறார்
 ▶ அவர் எழுகியதைப் படிப்பதிலே நீங்கள் இன்பம் பெறுகிறீர்கள்

1. கதாசிரியரான கணினாசிரியர்!
— லாமி கரால்

2. பேரப்பிள்ளைகளுக்குப் பிரியமாய்க்
கதை சொன்னவர்— லிக்டர் ஸ்ரீமுகு

3. இலக்கியம் திரட்டிய இரட்டையர்
— கிரிம் சுகேதரர்கள்

4. கடிதத்திலே கதை சொன்னவர்!
— ரியேடர்க்ஸ் பாட்டர்

